

**TÌM LẠI NIỀM VUI HIỆP THÔNG VỚI
CHÚA VÀ ANH CHỊ EM**
Chúa Nhật Tuần XXVIII - Mùa Thường Niên
(2 V 5:14-17; 2 Tm 2:8-13; Lc 17:11-19)

Tuần trước lời Chúa tập trung vào đề tài đức tin. Chúng ta nhận ra điều này trong chi tiết các môn đệ không xin gì khác ngoài đức tin để đổi diện với đau khổ, bách hại và thập giá đang chờ Thầy mình [và chính mình] ở Giêrusalem. Trong Tin Mừng, đức tin được xem là một trong những điều kiện cần thiết để một người được chữa lành. Chúng ta thường nghe Chúa Giêsu nói: “Đức tin của con đã cứu chữa con.” Đây chính là điểm nối kết lời Chúa tuần trước với tuần này. Lời Chúa tuần này trình bày cho chúng ta những câu chuyện về việc chữa lành bệnh phong hủi nhờ đức tin. Để hiểu lời Chúa tuần này, chúng ta cần hiểu bệnh phong hủi là gì và nó ám chỉ đến điều gì trong Kinh Thánh.

Ai trong chúng ta cũng đã nghe hoặc nhìn thấy người bị phong hủi. Đây là bệnh bị nhiễm virus Hansen. Ngày hôm nay chúng ta đã có thuốc chữa bệnh phong hủi. Điều này không xảy ra trong thời Cựu Ước và trong thời Chúa Giêsu. Tuy nhiên, trong Kinh Thánh, bệnh phong hủi mang một nghĩa [thần học] sâu xa hơn. Trong Cựu Ước, những người bị phong hủi “phải hô to để cảnh báo người khác tránh xa họ” (Lv 13:45-46). Không những thế, họ không được ở với những người thân của họ. Họ phải ở bên ngoài doanh trại (x. Ds 5:2-3). Nỗi đau của người bị bệnh phong hủi không chỉ là nỗi đau về thể xác, nhưng hơn hết là nỗi đau về tinh thần và tâm hồn vì họ không được đến gần người thân [cộng đoàn], đến gần Thiên Chúa. Nói cách khác, họ bị loại trừ ra khỏi các mối tương quan xã hội và tương quan với Chúa.

Lời Chúa hôm nay trình bày cho chúng ta đề tài về chữa lành – chữa lành bệnh phong hủi. Bài đọc 1 trình bày cho chúng ta câu chuyện về “ông Naaman, tướng chỉ huy quân đội của vua nước Aram” (2 V 5:14). Ông bị bệnh phong hủi. Không có thầy thuốc nào ở nước ông có thể chữa lành ông. Ông được giới thiệu và đến Israel mong được chữa khỏi bệnh. Nhưng khi nghe Êlisa nói xuống đìm mình bảy lần ở trong sông Giođan, ông giận dữ bỏ đi vì ông nghĩ rằng nước sông ở nước ông sạch hơn nước sông Giođan. Chi tiết này cho chúng ta thấy ông Naaman đang suy nghĩ theo cái nhìn thể lý về nước sông chứ không có cái nhìn thiêng liêng về việc đìm mình dưới sông Giođan. Nhiều lần trong cuộc sống, chúng ta không đi vượt qua cái nhìn thể lý để rồi nhìn anh chị em mình với cái nhìn “xoi mói, ghen ghét và giận dữ.” Tuy nhiên, với lời đề nghị của người tôi tớ nữ, ông đã “xuống đìm mình bảy lần trong sông Giođan, theo lời ông Êlisa, người của Thiên Chúa. Da thịt ông lại trở nên như da thịt một trẻ nhỏ. Ông đã được sạch” (2 V 5:14). Chính sự khiêm nhường, lắng nghe đề nghị của người khác, nhất là bỏ qua tính tự ái của mình để thực hiện điều dường như ngược với cái nhìn quen thuộc của mình mà ông đã được chữa lành. Biết bao nhiêu tương quan [vợ chồng, bạn bè, lối xóm hay cộng tác] sẽ không bị đổ vỡ nếu mỗi người chúng ta biết khiêm nhường, lắng nghe nhau và nhất là bỏ đi tính tự ái, và thái độ “sĩ diện” của mình.

Sau khi được chữa lành, ông Naaman đã trở lại để gặp “người của Thiên Chúa” và tuyên xưng đức tin của mình vào Thiên Chúa của Israel (x 2 V 15). Sự rửa sạch thể xác cũng mang đến cho ông sự rửa sạch tâm hồn, rửa sạch khỏi lối sống tôn thờ ngẫu tượng để chỉ tôn thờ một Thiên Chúa duy nhất: “Nếu ngài từ chối, thì xin cho phép tôi tớ ngài đây mang về một số đất vừa sức hai con lừa chở được, vì tôi tớ ngài sẽ không còn dâng lễ toàn thiêu và hy lễ cho thần nào khác ngoài Đức Chúa” (2 V 5:17). Chi tiết này mời gọi chúng ta nhìn lại cuộc sống của

mình. Chúa Giêsu nói: “Lòng đầy miệng mới nói ra” (Lc 6:45). Những gì chúng ta biểu hiện bên ngoài diễn tả những gì chúng ta “ấp ủ” trong lòng. Một người có sống “gian dối” [hay hai mặt] thế nào, một ngày nào đó qua hành động của họ sự thật về con người của họ sẽ được phơi bày. Thay đổi bên ngoài mời gọi chúng ta thay đổi bên trong! Naaman đã được sạch trên thân xác. Tuy nhiên, sự chữa lành thật mà ông nhận được là “mối tương quan với Thiên Chúa” mà ông đã làm đổ vỡ vì lối sống tôn thờ ngẫu tượng của mình. Sự khiêm nhường hạ mình của ông đã chữa lành ông và biến thành hành vi thờ phượng. Điều chúng ta sẽ thấy trong bài Tin Mừng hôm nay, trong hình ảnh người phong hủi Samaria.

Bài Tin Mừng hôm nay được đặt trong bối cảnh phần thứ ba của những giáo huấn của Chúa Giêsu về ý nghĩa của lối sống của những người Kitô hữu (x. Lc 17:11-19:27). Phép lạ chữa lành mười người phong hủi trong bài Tin Mừng chỉ tìm thấy trong Tin Mừng Thánh Luca. Chi tiết quan trọng đầu tiên liên quan đến phép lạ chữa lành này là nơi chốn: “Trên đường lên Giêrusalem, Đức Giêsu đi qua biên giới giữa hai miền Samari và Galilê” (Lc 17:11). Trong những lời này, Thánh Luca nhấn mạnh đến hai điều quan trọng, đó là (1) Chúa Giêsu đang trên đường lên Giêrusalem và (2) Ngài đang thực hiện thánh ý của Thiên Chúa. Vì Ngài gần Samaria, nên Ngài có thể gặp gỡ người Samaria phong hủi. Cuộc gặp gỡ này xảy ra theo ý muốn của Chúa Cha. Những chi tiết này ám chỉ đến hành trình lên Giêrusalem của Chúa Giêsu cũng là hành trình của mỗi người Kitô hữu. Chúng ta cũng đang hành trình về nhà Chúa và tất cả những gì xảy ra trong hành trình này là do thánh ý Thiên Chúa. Các cuộc gặp gỡ của chúng ta với anh chị em mình, nhất là những người kém may mắn đều nằm trong thánh ý Chúa để chúng ta học biết yêu thương và chia sẻ như Chúa Giêsu đã thực hiện.

Theo câu chuyện, điều làm chúng ta cảm động là khi Chúa Giêsu “vào một làng kia, thì có mười người phong hủi đón gặp Người” (Lc 11:12). Những lời này ám chỉ đến nỗi khao khát của họ để gặp Chúa Giêsu vì họ biết Ngài có thể chữa lành họ. Dù đón gặp Chúa Giêsu, mười người phong hủi không dám đến gần Chúa Giêsu khi gặp Người. Họ phải “dừng lại đằng xa và kêu lớn tiếng” (Lc 17:12). Đây chính là luật được đặt ra cho họ. Khi gặp bất cứ người nào, họ phải đứng xa và hô lớn cho người khác biết mình là người phong hủi để họ tránh. Đây chính là nỗi đau khổ của những người phong hủi: họ nhìn thấy người thân của mình, nhưng không thể đến gần. Chính căn bệnh phong hủi đã ngăn cản họ đến gần Chúa Giêsu và anh chị em của mình. Chi tiết này mời gọi chúng ta tự hỏi chính mình: Điều gì ngăn cản tôi đến gần Chúa và anh chị em của tôi? Phải chăng là lòng kiêu, ích kỷ, ghen tỵ, giận hờn, không tin tưởng, không tha thứ? Căn bệnh phong hủi thể lý có thể dễ dàng được chữa lành ngày hôm nay với sự phát triển của y học. Nhưng những căn bệnh “phong hủi của tâm hồn” khó có thể chữa lành. Người có thể chữa lành căn bệnh phong hủi tâm hồn là Thiên Chúa và sự cộng tác với chúng ta. Liệu chúng ta có cộng tác với Chúa để chữa lành căn bệnh phong hủi ngăn cản chúng ta đến với Chúa và đến với nhau không? Tuy nhiên, để được chữa lành, những người phong hủi trong bài Tin Mừng ngày hôm nay phải làm theo những gì Chúa Giêsu nói: “Thấy vậy, Đức Giêsu bảo họ: ‘Hãy đi trình diện với các tư tế.’ Đang khi đi thì họ được sạch” (Lc 17:14). Giống như trong bài đọc 1, Naaman làm theo điều Ngôn Sứ Êlisa, người của Thiên Chúa nói. Những người phong hủi trong bài Tin Mừng cũng thực hiện những điều Chúa Giêsu nói và họ được chữa lành. Chúng ta cũng nghe Chúa Giêsu nói nhiều với mình, nhưng chúng ta không thực hiện. Vì vậy, căn bệnh phong hủi ngăn cách chúng ta với Chúa và anh chị em mình không được chữa lành.

Khi “thấy mình được khỏi, một người trong bọn liền quay trở lại và lớn tiếng tôn vinh Thiên Chúa. Anh ta sấp mình dưới chân Đức Giêsu mà tạ ơn. Anh ta lại là người Samari” (Lc 17:15-16). Trong những lời này, Thánh Luca chỉ ra cho chúng ta tiến trình được chữa lành và thái độ chúng ta cần có khi được chữa lành. Chi tiết quan trọng đầu tiên là việc “nhìn thấy.” Nhìn thấy ở đây không chỉ với con mắt thể lý, nhưng với con mắt tâm hồn. Chỉ có con mắt tâm hồn mới có thể nhìn thấy những việc Chúa làm cho chúng ta và vẻ đẹp của người khác. Con mắt thể lý đôi khi bị ảnh hưởng bởi thành kiến và hận thù ghen ghét nên không nhìn rõ sự thật. Người phong hủi Samari “nhìn thấy” và “hiểu” những điều đã thật sự xảy ra cho mình và chín người khác. “Sự nhìn thấy” đã làm cho ông ta hiểu rằng ông ta không chỉ được chữa lành, nhưng còn tìm thấy được ơn cứu độ của Thiên Chúa. Hành động “quay trở lại” với Chúa Giêsu diễn tả sự sám hối và tin vào Chúa Giêsu là Đấng Cứu Độ. Hệ quả của việc “quay trở lại” là “tôn vinh” Thiên Chúa. Hành động tôn vinh là một trong những hành động được Thánh Luca yêu thích vì nó diễn tả sự đáp tạ đầy yêu thương của con người trước sự tỏ hiện của quyền năng và lòng thương xót của Thiên Chúa (x. Lc 2:20; 5:25-26; 7:16; 13:13; 18:43; 23:47).

Đứng trước thái độ tin tưởng, sám hối và tạ ơn của người phong hủi Samaria, Chúa Giêsu khen ngợi ông: “Đức Giêsu mới nói: ‘Không phải cả mười người đều được sạch sao? Thế thì chín người kia đâu? Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại bang này?’ Rồi Người nói với anh ta: ‘Đứng dậy về đi! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh’” (Lc 17:17-19). Trong những lời này, Chúa Giêsu khẳng định cho biết Ngài không chỉ đến chữa lành những người thuộc dân Israel, mà chữa lành tất cả những ai đến với Ngài. Nói cách khác, ơn cứu độ không dành riêng cho một số người được tuyển chọn, nhưng cho hết mọi người. Chính Chúa Giêsu là Đấng chữa lành chúng ta khỏi bệnh tật, nhất là những chứng bệnh ngăn cản chúng ta đến với Chúa và người khác. Ngài là Đấng phục hồi sự hiệp thông của chúng ta với Thiên Chúa và với anh chị em mình. Nơi Ngài, người môn đệ tìm thấy sự hoàn thiện cho sự tròn đầy của con người.

Chúng ta có đến với Chúa Giêsu để tìm thấy sự hoàn thiện cho cuộc đời làm môn đệ của mình không? Để trở thành người môn đệ chân chính của Chúa Giêsu, Thánh Phaolô trong bài đọc 2 mời gọi chúng ta “cam chịu mọi sự, để mưu ích cho những người Thiên Chúa đã chọn, để họ cũng đạt tới ơn cứu độ trong Đức Kitô Giêsu, và được hưởng vinh quang muôn đời. Đây là lời đáng tin cậy: Nếu ta cùng chết với Người, ta sẽ cùng sống với Người. Nếu ta kiên tâm chịu đựng, ta sẽ cùng hiển trị với Người. Nếu ta chối bỏ Người, Người cũng sẽ chối bỏ ta. Nếu ta không trung tín, Người vẫn một lòng trung tín, vì Người không thể nào chối bỏ chính mình” (2 Tm 2: 10-13).

